

Uit het nest geklikt
Deel Twee

**Door
juffrouw Raadgever**

De Uil
Staat voor wijsheid
Heeft een breed gezichtsveld
Heeft een scherp gehoor
Is vaak s' nachts actief

Schrijver: Juffrouw Raadgever
Coverontwerp: Chris Ouboter
Coverfoto: Michael de Vries
© Tienieke Elzinga

Eerste druk 2019© Uit het nest geklikt Deel Twee door juffrouw
Raadgever

Niets uit deze uitgave mag vermenigvuldigd en/ of openbaar gemaakt
worden door middel van druk, fotodruk, microfilm of welke andere wijze
dan ook zonder voorafgaande toestemming van Ede.nieuws.nl

Voorwoord

Hallo lezer,

Wat een goed idee van je om ook mijn tweede bundel columns te kiezen om te lezen. Ik beloof je het zal ook deze keer weer een leuke ervaring voor je worden.

Het blijft voor mij een uitdaging om alle wel en wee rondom me op te schrijven. En om het met jullie te delen. Het leven heeft zoveel leuke- maar ook minder leuke dingen. Dan denk ik hoe krijgen ze het voor elkaar. Het dwingt me dan om het een en ander op te schrijven. Het best spannend om mijn plezier en boosheid aan het scherm toe te vertrouwen.

Zo ben ik in 2017 begonnen met het schrijven van columns. Al gauw begon ik er aardigheid in te krijgen en liet verschillende personen mijn toetsenvruchten lezen. De reacties verbaasden mij. Ze vonden ze leuk. Ook de discussies die naar aanleiding van een column van mijn hand soms ontstonden waren interessant. Nu wil het geval dat ik een redelijk geheugen blijk te hebben. Boven in mijn hersenen zit een pc'tje die, wanneer ik er een beetje aan tik, meteen een laatje open gooit. Daaruit dwarrelen dan de herinneringen. Meestal heel goed te betrekken op het heden. Die gedachten blijven dan net zo lang in mijn hoofd ronddansen tot ik ze in letters heb uitgewerkt.

Puttend uit de herinneringen aan mijn vrijwilligerswerk, waar zich regelmatig gebeurtenissen en voorvallen aandienden. Soms waren we slap van de lach maar ook kwam het voor dat ik me zorgen maakte. Mijn leven kabbelde rustig voort. Maar opeens gebeurde het dat ik heel veel tijd kreeg. Om mij heen waren er diverse personen die me aanmoedigden om nu eindelijk eens de PC vaker te pakken. Toen ook nog eens de redactie van Ede.nieuws.nl het een goed idee vond om mijn toetsenvruchten in de vorm van een column te plaatsen werd er een 'stok' achter mijn deur gezet.

Gelukkig ideeën genoeg. Het leeft om me heen en de herinneringen zijn ook niet mis. Samen met een zeer dikke duim dan. Er zijn zoveel gebeurtenissen waar we met zijn allen zomaar aan voorbij lopen.

Sinds april 2017 deel ik dus nu mijn opmerkingen in een wekelijks terugkerende column met de lezers van de digitale krant van Nieuws.nl

En zie nu het tweede deel van de bundel in boekvorm Uit het nest geklikt. De dingen die mij ook het afgelopen jaar 2018 door hebben getriggerd staan beschreven in deze tweede bundel. Heel gewone, herkenbare dingen uit het leven. En het is volgens mij wel weer gelukt om er weer leuke columns van te maken. Het kan haast niet missen dat je ook aan deze, nu 51 columns veel leesplezier beleeft.

Met vriendelijke groet juffrouw Raadgever

PS. Allemaal nu ook weer erg bedankt voor jullie medewerking. Zonder jullie gekkigheden, belevenissen en missers was er nooit iets op papier gekomen

1 Goede voornemens

Het is weer januari en de onvermijdelijke discussies over stoppen met roken en afvallen zijn aan de orde van de dag. Hoe gaaf is het om op zo'n uitgesproken datum te starten met, vul maar in. Die snap ik. Duidelijk. Op één staat, dit jaar, je zult je verbazen; de beslissing om eens géén goed voornemen te hebben. Dat geeft je toch te denken. Alle goede voornemens ten spijt hebben de statistieken ook nog eens uitgewezen dat er maar een heel klein percentage van de goede voornemens de eindstreep haalt.

Als er dan toch een goed voornemen voor 2018 gelanceerd moet worden weet ik er ook nog wel één. Daar komt ie: Stop discriminatie van het uiterlijk in de breedste zin van het woord. Hoe is het dan in vredesnaam mogelijk dat nog steeds aan mensen een podium gegeven wordt die zo nodig een ander moeten bekritisieren, beledigen, uitschelden, uitsluiten, vernederen en pesten. Kijk eens om je heen en zie hoe verschillend iedereen is. Prachtig en uniek. Er is er niet één gelijk. Kijk eens goed. Zelfs bij de meest identieke tweeling is wel een klein verschil te vinden is het niet aan het uiterlijk dan wel aan het innerlijke. Natuurlijk kan de omvang van een lichaam behoorlijk wat problemen geven. Maar denk nou niet dat diegene met een maatje meer of een uiterst klein maatje. Of iemand die niet zo super slim is, dat zelf niet weet. Waarom denken sommige personen zich te mogen permitteren zich hierover uit te laten anders dan wanneer er om gevraagd wordt, bijvoorbeeld bij een artsen bezoek en dan nog de manier waarop. Hebben de dames en heren die de maatstaf voor de maten en het gewicht van het lichaam, voor huidkleur of haar of het IQ, zich wel gerealiseerd hoeveel impact dit op het maatschappelijke en sociale leven zou gaan hebben. Hadden ze een "kloonbeeld", dus allemaal gelijk in het hoofd of was het alleen de goede bedoeling dat deze maatstaf gezondheid zou garanderen.

In de praktijk; Nog niet zo lang geleden was ik getuige van een gesprek. Een groepje mannen en vrouwen zaten 'gezellig' in de lounge van een hotel. Ik noem het maar even een 'gekleurd' groepje, misschien allemaal familie. Op een gegeven moment kwam het gesprek op het uiterlijk van de verschillende personen. Een keurig geklede dame met een maatje meer werd ineens het onderwerp van het gesprek.

Eerst nog wat in bedekte taal maar het werd al gauw duidelijk dat zij bedoeld werd. Tips genoeg. Kortom het werd tijd dat ze; er eens iets aan ging doen. Op een zeer betuttelende manier werd haar meegedeeld dat mensen met haar maat vies zijn en het aan zichzelf te danken hebben. Want; elk pondje gaat door het mondje. Het werd even heel stil in het groepje. Ik van de zijkant hield mijn adem in en voelde met de dame in kwestie mee. Wat een vreselijk moment. Eerlijk gezegd heeft het me moeite gekost om me stil te houden. Toen kwam er beweging. Langzaam schoof de dame naar het puntje van haar stoel en zachtjes zei ze:” Laat mij maar zijn zoals ik ben. Zo zie ik er namelijk al jaren uit. Volgens de laatste controle ben ik kern gezond. Misschien wel gezonder dan verschillende van jullie. Ik ben er gelukkig mee. Dat vindt je misschien raar maar het is wel zo. Het zit in mijn genen weet je. Ik verzorg mij goed en heb er veel plezier in om er mooi uit te zien. Dus wat bedoel je met vies. En ja, sporten is niet zo mijn ding mijn lijf staat dat ook niet toe. Dit lijf is van mij en het hoort bij mij en eerlijk is eerlijk het heeft wat tijd nodig gehad voor ik van mezelf ben gaan houden. De hele maatschappij heeft zichzelf immers standaard maten ingeprent. Ik zeg :een illusie. Geen mens past in dat keurslijf, zeker niet met het ouder worden. De enige die er super rijk van worden zijn mensen die ons willen laten geloven dat een maatje meer eigen schuld is. Hoe slim is dat!. Heb je er wel eens over nagedacht van hoeveel je mag houden als je partner een flink postuur heeft?” Langzaam zakt ze weer terug in haar stoel. Het lijkt wel of het bij de anderen even moet ‘landen’ dan wordt het gesprek weer algemeen. Deze dame verdient een applaus. Nog net op tijd realiseer ik me dat ik meegeluisterd heb in het gesprek van een ander dus geen applaus. Wat heb ik een respect voor haar en wat besef ik meer dan eens dat er anders uitzien en doen een vorm van uniek zijn is. Maar zeg nou zelf eigenlijk wil iedereen toch uniek zijn en niet eentje van dertien in een dozijn. Wat ben ik blij dat we niet allemaal gelijk zijn. Wat zou dat een vreselijke saaie boel worden. Kleurloos. Juist omdat we verschillend zijn komen we samen tot heel mooie dingen. Alsjeblieft zonder afgunst en discrimineren. Hopelijk haalt dit voornemen de eindstreep wel en word 2018 een heel goed jaar voor iedereen.

Met vriendelijke groet juffrouw Raadgever

2 Winterkost

Hoezo ouderwets. Niet vermoedend dat ik een super domme vraag heb, sta ik voor de toonbank van de slagerij in onze supermarkt. Morgen ga ik verse erwtensoep maken en daar heb ik krabbetjes voor nodig.

Overmorgen heb ik dan een echte snert met alles erop en eraan. Helaas vind ik in de koeling niet wat ik zoek. Dus maar even vragen. Het meisje achter de toonbank kijkt me niet begrijpend aan. “Dat zal ik even moeten vragen” zegt ze en weg is ze. Het duurt even en daar is ze weer. “Nee, mevrouw, die hebben we niet. Dat is zo ouderwets dat wordt tegenwoordig niet meer verkocht.” Als ze mijn twijfel ziet herhaalt ze het nog eens: “Nee, wij hebben dat niet” en voegt er aan toe: “de chef zegt als het voor in de erwtensoep is kunt u ook een gewoon varkenslapje gebruiken.” Ik bedank haar vriendelijk, eigenlijk snap ik er niets van. Ouderwets. Hoezo! Als ik me omdraai komt het ineens bij me binnen. Ben ik al zo oud dat ik stom genoeg om artikelen vraag die niet meer bestaan? Helaas ook geen losse kluif. Het zit me niet lekker. Dan eerst maar de rest van het lijstje afwerken.

Splitterwtten of hele erwten. Spek, verse rookworst, winterwortel, prei, knolselderij, en een bos selderij.

Bij de groente ligt een pakket erwtensoepgroente. Goed bedoeld en voor het gemak geschikt. Maar ik wil die weinige keren dat ik per jaar snert kook het zo doen als in mijn herinneringen staat, daar komt het; dus op de oude manier. Nee niet ouderwets! Als ik naar het pakketje kijk krijg ik de kriebels. Ik wil één grote winterwortel. Niet een halve doorgesneden winterpeen en geen kwart van een knolselderij maar een hele. Gelukkig de knolselderij ligt er wel en ook een heel bosje selderij. De zak met vier wortels neem ik voor lief. De prei ligt verder op. De rest vind ik ook snel. Dit gaat een grote pan vol worden. Prima want ik weet als de kinderen er lucht van krijgen komen ze vast en zeker een pannetje niet te versmaden verse soep halen. Maar ook zullen, verpakt in porties voor twee personen, doosjes in mijn vriezer verdwijnen. De koude dagen zijn nog lang niet uit de lucht. Eerlijk gezegd, als de erwtensoep een nacht gestaan heeft smaakt ze nog veel lekkerder. Dat wordt ‘laten besterven’ genoemd en erwtensoep heet dan officieel snert.

Als ik bij de slager verderop binnen stap zie ik zo voor het oog ook geen krabbetjes. “Kom op”, spreek ik mezelf moed in.

Dus stel ik opnieuw mijn vraag. Wat voorzigtiger nu. “Mag ik alstublieft een grote kluif. Ik zie geen krabbetjes, zijn ze al uitverkocht. Het is koud en ik kan me voorstellen dat iedereen snert gaat koken.” ratel ik door. “Ja, wel hoor,” zegt de wat oudere mevrouw achter de toonbank. “Hoeveel had u gedacht.” Ik zucht diep en geef mijn bestelling op. Als ze terug komt vertel ik haar mijn ervaring in de supermarkt. Lachend vertelt de mevrouw dat ik niet de eerste ben die dit overkomt. Ze overtuigt mij ervan dat zolang er varkens en echte slaggers zijn er altijd krabbetjes zullen wezen. Gerust gesteld ga ik met mijn zelf samengestelde erwtensoeppakket richting huis. Thuis gekomen, toch nog wat aangeslagen, zoek ik de definitie van ouderwets op. Letterlijk staat er; *Ouderwets* is iets wat niet meer in de mode is. Als een artikel al lange tijd bekend is, wil de consument nieuwe dingen hebben. De oude artikelen worden dan niet veel meer verkocht, het is oud en uit de tijd geworden. Dit is vooral het geval bij kleding, maar het kan ook gelden voor meubelen, en zelfs voor ideeën. Nu niet voor de krabbetjes wat mij betreft.

Nadat de spliterwten een nacht geweld zijn kan ik aan de slag. De krabbetjes en de kluif kook ik in het welwater met de erwten en wat zout gaar. En schep tijdens het koken het schuim eraf. Zo ontstaat de bouillon. De basis van mijn snert. Dan haal ik de botjes uit het vlees en met de gesneden groenten, rookworst en spek, kookt de mooi groen kleurende soep in een halfuur helemaal gaar. Als laatste voeg ik de selderij toe. Met de deksel scheef op de pan laat ik het staan. Morgen eten wij snert met roggebrood en katenspek. En als toetje warme dikke griesmeel met boter en suiker. Een oud gerecht dat wel. Maar ouderwets?

Met vriendelijke groet Juffrouw Raadgever

3 Een oplichting

De laatste tijd is het weer raak. Een waarschuwing van de politie stond pas weer in de krant. In de stad of in de dorpen het maakt niet uit overall gebeurt het en ondanks alle waarschuwingen tuinen we er massaal in. Oplichting aan de deur. Als ik erover nadenk maakt het me zo kwaad.

Wat bezielt die man of vrouw die aanbelt en zich voordoeft als iemand die een bepaalde dienst of artikel aanbiedt en vooral wil afrekenen, het liefst contant. Waarom willen ze kost wat het kost het goede vertrouwen van anderen schaden. Er moet haast wel 'voorwerk' aan vooraf zijn gegaan zou je denken. Hoe weet de aanbeller wie of welke mensen er in dat huis wonen. Hoelang heeft diegene al in de buurt rond gelopen en zijn ogen en oren de kost gegeven. Een 'gezellig praatje' met een mededeelzame buurtbewoner gemaakt misschien. Hoe oplettend moeten we zijn. Hoe werkt het precies. Wat doet u als er zomaar iemand aan de deur staat en aanbelt. U verwacht niemand. Niets vermoedend doet u de deur open. De man zegt dat hij een reparateur van een bekend bedrijf is. Als u de deur iets verder open doet zet hij zijn voet over de drempel. U schrikt want dit is toch wel heel intimiderend. De man beweert dat het echt noodzakelijk is dat hij in de woning toegelaten wordt. En nog een keer zegt hij dat er bij u in de woning werkzaamheden moeten worden verricht aan een kapotte leiding. U twijfelt want u heeft helemaal niet gemerkt dat er in huis iets mis is. Gaan dan bij u de alarm bellen rinkelen of laat u de man zomaar verder naar binnen met alle gevolgen van dien. Want moeten er echt werkzaamheden verricht worden dan kunt u zelf de datum en de tijd met het bedrijf regelen en heeft u een brief van het genoemde bedrijf gehad waarin staat wat er mis is en dat er op een bepaalde datum en tijd iemand langs komt om het te maken. Als dat niet het geval is laat hem dan niet binnen! Zelfs niet als hij zich legitimeert. Deze legitimatie kan vals zijn.

Het maakt onrustig als je weet dat het in je buurt gebeurt. Ook als je de waarschuwing in de krant leest. Gelukkig krijgen we ook tips van de politie zoals; doe nooit zomaar open. Kijk eerst door een raam wie er staat. Een onbekend iemand, man, vrouw of kind die u niet verwacht met wat voor vraag dan ook, lekker laten staan hoe onaardig en ongastvrij het ook overkomt. Er zijn openbare ruimten genoeg waar geplast, een glaasje water gedronken of een telefoontje gedaan kan worden.

Met mezelf heb ik afgesproken dat ik never, nooit iets aan de deur of telefoon koop of afspreek. Trouwens die telefonistes van de ongewenste verkoop telefoontjes hebben het bij mij erg slecht. Ik wil niets liever dan de verbinding zo snel als mogelijk is verbreken. Nu ik het zo opschrijf denk ik :wat moeten jullie wel van me denken. Wat een onaardig iemand. Nou dat is het hem nu net. Als je aardig bent, ben je al snel de dupe van de haast onfatsoenlijke manier van doen. Nog niet zo heel lang geleden kwam er nog wel eens een marskramer met tassen en korven vol huishoudelijk spul langs de deuren. In mijn herinnering kochten we altijd wel wat. Helaas is dat verleden tijd. De marskramer is uit het straatbeeld verdwenen en de man in het nette pak is er voor in de plaats gekomen. Een laptop in de aanslag. Het ziet er heel professioneel uit. Weet u wat de omschrijving van een Colporteur is, ja zo heet deze verkoper in het nette pak; Een verkoper die bij je thuis aanbelt om een product of dienst te verkopen .Zo hoeft hij geen officiële ruimte zoals een winkel te gebruiken. Niks mis mee, eerlijke zaak toch. Zeker. Helaas wordt deze vorm van verkopen ook door oneerlijke lieden gebruikt. Ja ze kunnen zich legitimeren maar hoe weet ik of deze pas niet vals is. Dus bij mij aan de deur wordt niets verkocht of gekocht.

Met vriendelijke groet Juffrouw

4 Aardbeving in Groningen

Eindelijk krijgen de Groningers deze week een goed bericht

Helaas moest het via een rechter. Dat dan weer wel. Wat waren we trots dat ons land gas in de grond had waar we allemaal ons voordeel uit konden halen. Het gas bracht werkgelegenheid en geld. En warmte in de kachels en fornuizen.

Net als met de opkomst van de kolenmijnen in de periode 1900 – 1930. Tot in de jaren vijftig bracht het voor de mannen in Limburg hun inkomsten bron. Daarvoor moesten ze wel diep onder de grond de mijnen in om kolen te delven. Met alle gevolgen van dien. Ongeveer een kwart van de mannen kreeg een longziekte. Zij werkten in de mijn waar steenkool bewerkt werd en de stof die bij het breken vrijkwam werd door hen ingeademd. Toen de mijnen tussen 1969 en 1974 werden gesloten ontstond er een grote werkeloosheid en armoede in deze provincie. Ook hier, de kolenmijnen brachten werkgelegenheid en geld. En warmte in de kachels en fornuizen. Beide energie bronnen brachten heel Nederland een bloeiende economie.

Een ver van mijn bed show of toch niet

En dan de berichten over aardbevingen in Groningen. Het gevolg van de gaswinning daar. Na de eerste beving in 2012 zijn er al heel wat kleinere schades gerepareerd is ons verteld. Maar dat is, zo blijkt, een fractie van wat er nog moet gebeuren. En dan op 8 januari 2018 om klokslag drie uur is er weer een grote aardbeving. 3.4 op de schaal van Richter.

In de hele provincie wordt het gevoeld. Nu een paar weken later gaan we op een familie bezoek in een van de kleine dorpjes in het getroffen gebied. Rijdend door de provincie krijgen we een gevoel van spanning. Met de telefoon gesprekken en de informatie via de media in ons hoofd zijn we alert op wat we gaan zien.

Het prachtige vlakke land heeft ondanks het waterige zonnetje, iets treurigs. In de verte zien we een statige boerderij op doemen. Dichterbij gekomen slaat de schrik ons om het hart. Niks 'statig' meer. Rondom het gebouw stijgers en steunblokken. Overal liggen stapels stenen. De muren rond de sponningen van de ramen en deuren vertonen grove kieren. Wat is dit erg. Verderop een zelfde aanblik.